

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **L. V. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Kašparovo náměstí 2271/5, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2026, č. j. MV-188789-3/OAM-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 3. 2026, č. j. 60 A 2/2026-27,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, uložila žalobci rozhodnutím ze dne 16. 10. 2025 č. j. CPR-10165-34/ČJ-2025-931200-SV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a stanovila mu dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, na dobu 30 měsíců.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se nyní proti napadenému rozsudku brání kasační stížností, přičemž v průběhu řízení o ní učinil podáním ze dne 20. 5. 2026 návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Tento návrh stěžovatel odůvodňuje tím, že mu 11. 10. 2024 zemřel otec, jeho matka trpí psychickými problémy a sebevražednými sklony a potřebuje péči i dohled, které jí poskytuje právě sám stěžovatel. Matka nechce opustit byt, kde žila společně s otcem, nyní s ní v bytě žije stěžovatel. V doplnění uvedeného návrhu stěžovatel uvádí, že se dohodl se

sourozenci, že v případě jeho vycestování budou péči o matku řešit tak, že s ní bude bydlet a starat se o ni sestra stěžovatele. O sestřiny starší děti se bude starat bratr stěžovatele a nejmladší dítě sestry, které nechodí do školy, odcestuje se stěžovatelem a bude žít u něj. To však lze učinit až o letních prázdninách, kdy nebudou starší děti sestry chodit do školy.

[6] Žalovaný uvádí, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou splněny, a navrhuje, aby odkladný účinek přiznán nebyl. Stěžovatel přiznává, že o jeho matku bude postaráno i bez jeho přítomnosti. Na základě podrobného přezkumu a výsledku rodinných příslušníků žalovaný dospěl k závěru, že matka stěžovatele na něm není závislá. Na území České republiky se zdržují i dva jeho dospělí sourozenci, kteří mají povinnost se o matku postarat stejně jako stěžovatel. Tvrzená neochota matky stěžovatele přijmout jakoukoli jinou pomoc než zrovna tu, kterou poskytuje její syn (stěžovatel), jemuž bylo uloženo správní vyhoštění, nemůže být důvodem k legitimizaci protiprávního jednání stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou splněny.

[8] Podle § 107 s. ř. s., kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[9] Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že institut odkladného účinku se primárně vztahuje k žalobě jako prostředku ochrany veřejných subjektivních práv. Kasační stížnost je však mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Odkladný účinek vůči pravomocnému rozhodnutí by proto měl být přiznáván pouze v ojedinělých případech, pro něž zákonodárce užil slova o „*nepoměrně větší újmě*“. Přiznáním odkladného účinku se totiž prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tímto zákonným postupem je meritorní rozhodnutí o kasační stížnosti, nikoliv přiznání odkladného účinku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 5 Afs 84/2012-31). Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek za současného splnění následujících podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[11] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit

pokračování

a osvědčit vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti věci. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozsudku či jiným právním následkem plynoucím z rozsudku, popř. z rozhodnutí aprobovaného rozsudkem krajského soudu. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu; zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“. To má svou logiku, protože v řízeních, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – ať by byly sebestmírnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká.

[12] Stěžovatel se však v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti omezuje jen na tvrzení o tom, že jsou splněny podmínky pro vyhovění jeho návrhu, a že v případě nepřiznání odkladného účinku mu hrozí vycestování z České republiky, přičemž bude zasažen jeho rodinný život, neboť je nezbytné, aby se staral o svou matku poté, co jeho otec zemřel. Uvedená tvrzení však stěžovatel sám následně relativizuje, resp. vyvrací svými tvrzeními, podle nichž se o jeho matku mohou postarat i jeho sourozenci. Neuvádí žádné důvody, pro které by se o svou matku musel starat právě on sám jako jediný, ani nijak nedokládá závislost matky právě na jeho osobě. Naopak z doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je zjevné, že o jeho matku bude sourozenci postaráno i v případě jeho vycestování z území České republiky. Skutečnost, že by musel vycestovat i s nejmladším z dětí jeho sestry stěžovatel taktéž nikterak neodůvodňuje ani blíže nevysvětluje. Nejvyšší správní soud v uvedeném nespátřuje důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, naopak v kontextu stěžovatelových ostatních tvrzení je považuje za ryze účelové. Stěžovatel tedy neuvádí ani neosvědčuje žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr o vzniku újmy a následně ji poměřit s kolidujícím důležitým veřejným zájmem.

[13] V posuzované věci proto stěžovatel břemeno tvrzení a břemeno důkazní o existenci skutečností opodstatňujících přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neunesl a ani Nejvyšší správní soud nezjistil okolnosti, které by svědčily o tom, že situace stěžovatele patří právě mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen. Stěžovatelova tvrzení tak nejsou dostačující pro deklaraci následku určité intenzity, aby jej bylo vůbec možné označit za újmu.

[14] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal žádné skutečnosti, které by svědčily o mimořádnosti situace a splnění první z výše uvedených podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti předpokládaných v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 téhož zákona, nebylo třeba se zabývat splněním druhého ze shora formulovaných předpokladů, neboť oba předpoklady musí být naplněny kumulativně. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud stěžovatelův návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu